

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in a palace setting. The man is wearing a black suit and white shirt, and the woman is wearing a green, backless dress. They are embracing each other. The background shows ornate architecture and a chandelier.

Caitlin Crewsová
Uvězněná
v paláci

 HARLEQUIN®

CAITLIN CREWSOVÁ

UVĚZNĚNÁ V PALÁCI

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

jak ten čas letí! Není to tak dávno, co jsme vstoupili do roku 2020 a najednou už máme skoro polovinu za sebou. Věřím, že i v tomto měsíci letního slunovratu si najdete čas na mé nové knížky.

V edici Sladký život a Sladký život Duo mám pro Vás šest nových příběhů: Za Diegův Odčiněný hřích může Liliana, která byla v minulém (květnovém) dílu unesená a které se možná podaří svého únosce napravit. Závěrečný díl minisérie Král pouště s názvem Uvězněná v paláci konečně přinese rozuzlení a dozvíte se, kdo vlastně bude Chálii vládnout. Gracie je jako Středomořská růže, stejně tak sladce voňavá, ale právě tak pichlavá. Jak se má Ruby rozhodnout Mezi Římem a Londýnem, když její srdce patří do obou měst? Podaří se Cat a Zaneovi otevřít svou Tajnou komnatu? A vypořádá se Nezkrotná zrzka Imogen s manželstvím, o které vůbec nestála?

Doufám, že se Vám příběhy budou líbit a červnové večery Vám s nimi rychle utečou.

Víte, jaká je pravá láska? Přece ta, v níž máme větší radost z toho druhého než ze sebe (Mahátma Gándhí).

S láskou,

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

UVĚZNĚNÁ V PALÁCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Sheikh's Secret Love-Child

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5065-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5066-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5067-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když to konečně nastalo, Shona Sinclairová nebyla vůbec překvapená.

Zděšená a bez sebe hrůzou, to ano.

Avšak nikoli překvapená.

Už dávno si říkala, že jednou to přece musí přijít. A teď to tedy konečně bylo tady.

Byli čtyři. Statní muži s bezvýraznými obličejí a netečnými očima. Shona se s královskou stráží nikdy nesetkala, ale neměla nejmenší pochyby, že se jedná právě o ni. Bylo jí to jasné hned, jak vešli. Nerozhlíželi se kolem jako ti, kteří v restauraci ve Francouzské čtvrti hledají volný stůl, nýbrž jako lidé, kteří někoho hledají.

Bedlivými pohledy si fotili všechny přítomné a Shona si byla jistá, že kdyby se na to někdo kteréhokoliv z mužů zeptal, sdělili by mu přesný počet pikolíků i všech hostů, kteří se vidličkami vrtali ve svých porcích gumové zeleniny z místního trhu.

Shona prostě věděla, co je ona čtveřice zač. Rovněž jí bylo jasné, proč jsou tady. Byla ochromená hrůzou tak, že se chvíli nemohla ani pohnout.

Stále si však hýčkala určitou nadějí.

Říkala si, že se třeba jedná o bodyguardy nějaké celebrity. V New Orleansu docela běžná věc – stávalo se

to dokonce i v méně luxusní restauraci, jako byla tato. Jenže oni muži nevypadali jako by byli z Hollywoodu. Taky se na to tvářili až příliš vážně.

A co hůř, dívali se přímo na ni.

Restaurace byla dosud poloprázdná. Doba večere byla ještě vzdálená. Mohla se zaplnit rychle, ale taky třeba ne.

Shona se usilovně modlila, aby se do ní co nejdřív nahnulo množství lidí.

Pak se však znovu otevřely dveře a dovnitř vešel muž v doprovodu dvou dalších. Tehdy Shoně došlo, že se nemýlila.

Její naděje definitivně pohasla.

Dívala se na svou zhmotnělou noční můru a nemohla z ní odtrhnout zrak. Shona muže uprostřed totiž znala. Netrpělivými trhanými pohyby si upravoval manžetové knoflíčky nákladného obleku a díval se kolem sebe způsobem, který jasně ukazoval, jak je zhnusený, že se ocitl právě tady. Znechuceným pohledem sjel výzdobu na stěnách, skládající se z retro cedulí místních názvů ulic a trofejí klubu amerického fotbalu Saints New Orleans. Pak svým povýšeným zrakem pohlédl na Shonu a tam už také zůstal.

Shona o něm věděla až příliš. Paměť měla zahlcenou vzpomínkami, které plnily její nitro jako žhavá láva.

Přála si, aby jí byl lhostejný.

Jenže nebyl.

Pamatovala si, že jeho oči nejsou černé, jak to vypadalo zdálky, nýbrž temně zelené jako dvě hluboké tůně. Shona takovou barvu očí nikdy neviděla ani před tím, ani po tom. Měl krásný obličej s nádherně modulovanými lícními kostmi a smyslnými rty. A jeho ruce, elegantní i silné zároveň, dovedly s jejím tělem provádět učiněné zázraky.

Shona také věděla, že má okouzlující úsměv a uhrančivý smích, kterým svou partnerku dokáže omámit jako kouzlem.

Od oné noci před pěti lety však také na mnohé věci zapomněla. Přišla o svou bezstarostnost a snad i smysl pro humor, ale toho, který to všechno způsobil, měla stále pevně v paměti.

I když se snažila, aby ho z ní vymazala.

„Ahoj, Shono,“ oslovil ji muž hlubokým melodickým hlasem. I ten si Shona přesně pamatovala. „Jak milé, že tě zase vidím.“

Muž k ní promluvil kultivovanou britskou angličtinou, půvabně ozvláštněnou přízvukem jazyka jeho vzdálené mateřské země – chalíjského království.

Shona o ní nikdy neslyšela, dokud tohoto muže nepotkala. Nyní o ní věděla víc, než sama kdy chtěla. Země byla situovaná na Arabském poloostrově a její břeh omývalo Arabské moře. Shona měla taky v malíčku veškeré dostupné informace o královské rodině i jejím postavení na mezinárodní politické scéně. Znalosti o Chalíi začala sbírat tehdy, když v čekárně u gynekologa našla na stolku časopis s článkem, který psal o muži, s nímž strávila jedinou horoucí noc, která nezůstala bez následků. Neznala dokonce ani jeho jméno, protože si byla jistá, že ho už nikdy neuvidí. Tehdy se dozvěděla, že se jednalo o prince Malaka z Chalíe.

Jeho krásná tvář se na ni dívala z lesklé stránky bulváru a v Shoně by se krve nedořezal. Kolem něj se motaly blond supermodelky v jednom z úchvatných evropských velkoměst, o nichž Shona věděla, že je nikdy nenavštíví. Cestování přes oceán si dívka bez rodného zázemí nemohla dovolit.

Nepochybovala o tom, že kdyby se prince Malaka pokusila zkontaktovat, aby mu oznámila, že bude otcem, neuspěla by. Copak k příslušníkům královské rodiny se jen tak někdo dostane? A pak, byla přesvědčená, že i kdyby se jí to povedlo, přineslo by jí to jen trable. Bohatí chlápkové dbali jen o sebe. Dívky jako Shona jim byly dobré jen na jednu, maximálně

dvě noci a pak – sbohem navždy! Že by se taková žena stala matkou jejich dítěte, o tom nemohlo být ani řeči.

Co Shona věděla, zazobaní muži cestovali s celým týmem právníků, kteří svému zaměstnavateli na počkání vypracovali utajenou smlouvu nebo dohodli vyplácení alimentů – cokoliv, jen aby se o dítěti nedozvěděla manželka, která mezitím doma pečovala o rodinný krb a o záletech svého muže neměla ani tušení.

Tohle byla ještě ta lepší verze. V té horší o své dítě žena rovnou přišla, protože neměla peníze na soudy.

Shona si tenkrát v čekárně u gynekologa přísahala, že jí se to v žádném případě nestane, a byla pro to odhodlaná udělat vše.

Absolutně nestála o to, aby se s princem Malakem z Chalíe ještě někdy setkala. Jak se nyní ukázalo, nad tím však bohužel kontrolu neměla. Rozhodla se tedy, že bude hrát hloupou.

„Nepředstírej, že si na mě nevzpomínáš,“ zavrčel Malak dřív, než stačila otevřít pus. Díval se na ni přes ulepenou podlahu restaurace a Shonu napadlo, že ve výrazu jeho tváře je cosi zatrpklého. „Jasně na tobě vidím, že si mě pamatuješ. A kromě toho, lhát se nemá, je to tak?“

Shonu jeho hlas okouzloval, i když si za to v duchu spílala.

„Je mi úplně jedno, jestli jsem podle tebe slušná, nebo ne,“ odsekla Shona. „Na tvém názoru mi vůbec nezáleží.“

Na tvářích strážců se objevily našťavané výrazy, ale Malakovi jen zaplálo v očích. „Vidím, že jsi tentokrát přišel i s přáteli. Nejspíš jdeš něco slavit, ne? Bohužel mám moc práce, takže si nebudeme moct popovídat.“

Malak se usmál, ale vypadalo to úplně jinak než oně noci, kdy s ním přišla do jiného stavu. Tehdy ji častoval svůdnými úsměvy, které ji ovinuly jako lepkavá pavučina. Nyní byl jeho úsměv ledový a snad i trochu

posměšný, jako by si byl jistý svou věcí. V Shoně zatřnulo. Uvědomila si, že nepropustil strážce, a to ji ještě víc utvrdilo v tom, proč přišel. Kvůli ní určitě ne. Byl přece bohatý princ. Mohl mít žen, kolik chtěl. Proč by se vydal pouze za ní, když si s ní už jednou užil? Bylo jí jasné, že je až po uši v pořádném maléru.

Došlo jí také, že za ní přišel do práce proto, že ji našel v jejím malém pronajatém domku v nepříliš dobré lokalitě ani ne čtvrt hodinu od Francouzské čtvrti.

Jak teď byla ráda, že Milese nechala u jedné známé! Ursula byla matkou šestileté holčičky a, stejně jako Shona, měla nepravidelnou pracovní dobu. Před pár lety se setkaly v restauraci kousek odtud, kde obě pracovaly jako servírky. Domluvily se, že si budou s hlídáním potomků vzájemně vypomáhat, jak jen to půjde. Kromě toho je však nic nespojovalo. Skutečné kamarádky Shona neměla, stejně jako nikoho z rodiny, kdo by jí mohl pomoci.

„Můžeme si někde v klidu promluvit?“ otázal se Malak tónem, který nepřipouštěl odpor.

Shona si ho pamatovala jinak. Oné noci, za níž se odmítla stydět, jí nic nepřikazoval, pouze kladl otázky a jemně žádal. Shona však na udělování rozkazů nebyla zvyklá. Nejspíš za to mohla její výchova. Matka ji opustila, když byla ještě malá, a Shona následně cestovala od jedněch pěstounů ke druhým. Naučilo ji to spoléhat jen na sebe, od nikoho nic nečekat a nestěžovat si.

Jakmile jí bylo osmnáct, jako plnoletá se konečně dostala ze státních spárů a začala se starat sama o sebe. Zvládala to obstojně – tehdy i potom, když byla těhotná.

Nemínala to měnit kvůli nějakému arogantnímu princovi, jehož oblek stál určitě víc než její roční nájem.

„Ne,“ odpověděla neochvějně. Podle toho, jak Malak nadzvedl obočí, usoudila, že slovo *ne* neslychá

často. Pokud vůbec. „Nemůžeme. Žádné takové místo tady není.“

„Ne?“ opakoval po ní Malak, jako by nevěřil, že správně slyšel. Snad také doufal, že si to třeba rozmyslela.

Jenže to se hrubě mýlil. Shona si dovedla stát za svým.

„Nemáme o čem.“

Založila si ruce na prsou a děkovala bohu za to, že dnes nevypadá právě přitažlivě. Nebyla nastrojená jako tehdy, když se oné osudové noci potkali. Nakonec byla pouhá servírka, nic víc. Měla na sobě černé tričko se směšným restauračním logem a červenou minisukni, přes níž měla uvázanou černou zástěru. Na krátké sukni trval majitel zařízení a Shoně to v zásadě nevadilo, protože díky ní dostávala vyšší spropitné. Černé kudrnaté vlasy měla sčesané z čela, ale na zádech je ponechala svému osudu. Vinuly se jí v pevných prstýncích po zádech jako neproniknutelná houština a Shona za to byla ráda. Čím hůř teď vypadala, tím líp.

Doufala, že to Malakovi ze vzdálené země, do níž se ona nikdy v životě nepodívá, připomene, proč od ní před pěti lety ráno utekl. Možná ho to rovněž ubezpečí v tom, že se k sobě vůbec nehodí, a znovu urychleně zmizí.

Třeba přece jen zbývala nějaká naděje.

„Právě naopak,“ ubezpečil ji Malak. „Máme si toho říct docela dost.“ Tón jeho hlasu Shonu nenechával na pochybách, že to nevzdá. Bylo v něm něco, co jí přikazovalo neprodleně se otočit a utéct, jenže Shona se nikdy nevzdávala. „Možná ti to není příliš po chuti,“ pokračoval Malak nesmlouvavě, „ale vyhnout se tomu nemůžeš, i kdybys sebevíc chtěla.“

Během řeči si zastrčil ruce do kapes a pak se na ni usmál tak kouzelně, jako by si s ní přišel domluvit schůzku.

Přesně takového si ho Shona pamatovala. Takto mile se tvářil, když ji před pěti lety pozval na skleničku v hotelovém baru, kam se toužila podívat už jako holka. Měl na sobě podobný drahý oblek a kolem sebe stráž, ale ten úsměv všechno překryl. Byl nakažlivý, smyslný a neskutečně přitažlivý. Shonu očaroval tak, že odhodila veškeré zábrany.

Toho, co se následně stalo, Shona nikdy nelitovala, ale teď ji napadlo, že by možná přece jen bylo lepší, kdyby Malaka nikdy nepoznala. Stála před ním s divoce tlukoucím srdcem a krátícím se dechem a nevěděla, kudy kam.

Malak, jak si ho pamatovala, byl lenivě prostopášný, půvabně svůdný, nekonečně hravý a hýřící šarmem. Nyní sice vypadal trochu jinak – měl sevřenější rty, pokleslejší ramena a tvářil se až příliš vážně, ale pořád to byl on.

Shoně se vybavily detailní vzpomínky na onu horkou noc, kdy spolu prováděli věci, jaké nikdy nepoznala. Žádný muž na ni nezapůsobil tak jako Malak. Malak byl také první i poslední muž, s nímž se Shona milovala.

Zděšeně si uvědomila, že všechny její výmluvy, že je příliš unavená, vystresovaná nebo nemajetná, a proto se odmítá s někým seznámit, se ukázaly liché. Pravda byla mnohem drsnější. Shona podvědomě odmítala poznat další muže, protože Malak pro ni znamenal ideál, kterého žádný jiný nemohl dosáhnout. A stačila k tomu jedna jediná noc.

V podstatě jí zničil vyhlídky na další vztah, a teď se tu objevil, aby jí opět převrátil život naruby.

To nemohla připustit.

„I kdybychom měli o čem mluvit, na což mám úplně jiný názor než ty, jsem v práci, jak vidíš,“ řekla Malakovi odměřeně. Přemýšlela, jestli by nemohla zavolat policii a nechat ho odvést za obtěžování, ale posléze

uznala, že stěží. „Tohle není místo ani pro tebe, ani pro tvoje hromotluky. Měl jsi mi předem zavolat, jako každý normální člověk.“

„Taková situace se nedá řešit po telefonu.“

„O žádné *situaci* nic nevím,“ odsekla Shona prudce.

Bylo jí samozřejmě jasné, o čem s ní chce Malak mluvit, jenomže právě to nemohla v žádném případě dopustit. Říkala si, že to by snad raději zemřela na místě.

Právě tohoto okamžiku se celá léta bála. V duchu se na něj připravovala, a možná právě proto se netřásla hrůzou, i když se jí žaludek kroutil nervozitou. Upírala pozornost na Malaka a horečně přemýšlela, jak z toho ven. Zpozorovala, že jeho stráž zablokovala všechny východy. Rychle kalkulovala, co musí udělat, aby z toho vyvázla. Usoudila, že se prozatím musí nějak zbavit Malaka, uchlácholit ho, slíbit mu cokoliv, jen aby jí dal pro dnešek pokoj. Plánovala, že jakmile bude volná, bude pelášit k Ursule, vyzvedne od ní Milese a uteče někam hodně daleko z New Orleans.

Snad poprvé v životě jí připadalo, že nemít skoro nic je vlastně úžasná výhoda, zvláště pokud je člověk na útěku. Nepotřebuje nic balit, nic vyřizovat. Prostě se sebere a jde. Štvalo ji, že přesně tohle neudělala už před pěti lety. Pak by ji Malak jistě nenašel.

„Máš samozřejmě pravdu,“ odušil Malak a v očích, které byly stejné jako Milesovy, mu nebezpečně zablýsklo. „Můj syn se rozhodně nemůže nazývat *situací*, je to tak? Říkáš mu Miles, že?“

Shona si uvědomila, že vlastně není vůbec klidná. Měla příšerný vztek. „Miles tě vůbec nemusí zajímat. Nic ti do něj není.“

„A ty tomu nejspíš vážně věříš,“ zamručel Malak chmurně. Shony se to kupodivu citelně dotklo. Jako by ji obvinil z nesprávného úsudku. „Zamýšlíš ho vyhovávat na tomhle odporném místě, ve špíně a chudobě,

a přitom je jediným synem chalíjského prince. To si nezaslouží.“

„Až na to,“ pronesla Shona ledově, „že ani já sama nevím, kdo je jeho otec. A je mi to nakonec úplně jedno. Nejdůležitější je, že je můj.“

Malakovy rty zkřivil výhružný úšklebek, ale jeho hlas byl sametově hebký. „Dovol, abych ti nastínil, co se stane, když se princ stane králem. Ne, gratulovat mi vážně nemusíš, jako by se stalo... Otec i bratr jsou stále naživu, avšak oba abdikovali. Pěkně jeden po druhém.“

Shona si jeho slova horečně rovnala v hlavě. Nedávalo jí to smysl, protože kdyby to, co ten přitažlivý nadutec před ní říkal, byla pravda, pak...

Malak však stále mluvil. „Přesun moci s sebou vždycky nese riziko, které je však větší, pokud se novým vládcem stane princ, který nikdy neměl vládnout. Palácoví poradci nejdřív truchlí a modlí se, aby se všechno obrátilo k dobrému. To samozřejmě nějakou dobu trvá. Když jsou pak se vším hotovi, začnou nového panovníka důkladně proklepávat a zjistí, že je to muž, který... jak bych to měl jen vyjádřit...“

„Který ho neudrží v kalhotách?“ vmísila se mu do řeči Shona drze.

Malak se neznatelně pousmál, jako by ho její výstižná slova pobavila.

„Nevzpomínám si, že by to po mně některá ze ctěných dam kdy chtěla,“ odušil. „Řekl bych, že právě naopak... Ani ty jsi v tom nebyla jiná, Shono.“ Malak pokrčil rameny a přimhouřil zrak. Zřejmě očekával, že se s ním matka jeho dítěte začne hádat, ale to Shona neměla v úmyslu. Byla to pravda. „Palácoví zvědové měli plné ruce práce, to musím přiznat. Našli všechny dívky, kterých jsem se třeba jen dotkl.“

„Tak to je upřímně lituju... Jak to vůbec dokázali? Takové množství...“ pronesla Shona jedovatě.

Malak naklonil hlavu na stranu, ale pronikavý zrak z ní nespustil. „Každá z dívek byla bedlivě prověřená, aby něco z její minulosti nebo z období, kdy mělaš se mnou vztah, nezpůsobilo v mém království skandál. Všechny byly v pořádku. Tedy až na jednu. Ta si bedlivě strážila tajemství, které poradce vyděsilo k smrti. A tou dívkou jsi ty, Shono.“

„Tak to se šeredně mylíš,“ opáčila Shona rezolutně. Cítila však, že jí půda začíná ujíždět pod nohama. Přesto bojovala ze všech sil. Ruce, zkřížené na prsou, tiskla k tělu tak silně, až měla obavy, že si rozdrtí žebra. Pro Milese cokoliv. „Já ani Miles s tebou nemáme absolutně nic společného.“

„Musím tě obdivovat,“ pronesl Malak tónem, který vyjadřoval pravý opak. „Vážně. Obávám se však, že nemáš na výběr. Ačkoliv... možná bych měl spíš říct, že žádná z možností se ti nebude líbit. Ten chlapec je můj, což znamená, že je následníkem chalíjského trůnu. A to znamená, že tady rozhodně nemůže zůstat.“

Shona zatínala nehty do masa, aby se přesvědčila, že se jí to nezdá. Tentokrát se však nejednalo o další noční můru. Byla to skutečnost. Malakova přítomnost byla ztělesněním jejích největších obav, které ji týraly už od Milesova narození.

„Tak abychom si to ujasnili,“ pronesla pevně, ačkoliv jí srdce tlouklo jako zběsilé. Slyšela jeho poplašené bušení až v uších. Pohledem se provrtávala do Malaka, jako by její oči byly dva laserové paprsky, kterými by ho mohla kdykoliv sežehnout. „Mého dítěte se ani nedotkneš, a kdyby ses o to přesto pokusil, nezachrání tě ani šest strážců s nabitými puškami.“

Odhodlaně se napřímila a čekala, co na to Malak poví.

Ten zaklonil hlavu a upřímně se rozesmál. Byl to smích plný bujaré veselosti, přesně takový, jak si ho pamatovala z doby před pěti lety. Oblek byl nový,